

Tellus.

Organ för M. I.S.

Ur Innehållet.

Red:
S Svensson

Svartkonst som botar.
Ett samtal. En kosmisk fantasi.
~~Telepati och sanndrömmar.~~

Nr 3. 4.

Tsunami...
Amerikanska Astronauter attackerade
i rymden.

Årgång 3

U.F.O. Rapporter.
Bättre chans för astronauten.
Vår gåtfulla Värld.

Tellus.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill göra sitt bästa för att till allmänheten sprida upplysningar inom områden som ex. Astronomi, människan i förhållandet till livet i universum, flygande Tefat, parapsykologi, svunna kulturer mm. mm.

Den första fredagen i varje månad - med undantag av juli - aug. och dec. om inget annat meddelas, avhåller Malmö Interplanetariska Sällskap sina sammankomster med föredrag, film mm, på Ungdomens Hus, Skolgatan 10 Malmö där alla hällsas välkomna.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i Sällskapet.

Svartkonst som botar

Från att i alla tider ha betraktats som en svartkonst, häcklats och i vissa fall straffats, har hypnosen nu på senare år mer och mer anammats av läkarvetenskapen som ett värdefullt medel i kampen mot sjukdomen.

Visste ni, till exempel, att hypnosen i dag används av legitimerade läkare inom gynekologin, vid förlösningsar, i allmän medicin, psykiatri, vid hudsjukdomar och istället för narkos inom kirurgin. Man botar bland annat astma, hö-feber, allergier, migrän, epilepsi och magsår med hypnos.

Basil Finer - den engelsk-svenske läkare vars hypnos möjliggjorde den operation som räddade Urban Sundgrens liv - är en av de vetenskapare här i landet som vågar ta den medicinska hypnosen på allvar. Han accepterar emellertid ingenting inom hypnosen utan minutiösa forskning, han har studerat, experimenterat och praktiserat den medicinska hypnosen ingående och han anser att den tekniken bör åtminstone alla narkosläkare ha kännedom om. Ett hundratal av landets läkare har också med stort intresse tagit del av hans forskningsrön.

Doktor Finer är den första att understrika att man i dag vet alldeles för litet om de dolda krafter som utlöses vid hypnotism för att kunna utnyttja dessa till fullo. Men han är också övertygad om att hypnosen i framtida läkarutövning kommer att spela en mycket dominant roll.

Ett samtal

En kosmisk fantasi

Av SVEN ROSÉN

Jde yttersta av dessa dagar, då människornas ondska tilltagit så mycket, att de hota att helt förgöra varandra och därjämte allt vad de själva ha skapat, steg Satan åter fram inför Herren och utbad sig ett samtal med Den Evige.

Satan sade: O Herre, det som nu sker på jorden börjar oroa mig. Du, som alltid är och förblir den Du är, säg mig: varför har Du skapat människorna?

Herren svarade: Den frågan plågar du mig med en gång vart hundra år. Är du inte nöjd med vad som nu sker på jorden? Går inte allt efter dina önsknings?

Satan: Nej, Herre, inte alldeles. Planeten Jorden är en utmärkt boning för levande varelser, men det har alltid sett ut, som människorna inte kunde trivas där och leva i fred och god samsja med varandra. Du har, o Herre, gett dem allt vad de behöva och begåvat somliga av dem med ett skarpt förstånd, så att de kunna tämja naturens krafter och ordna det för sig till ömsesidig trevnad. Allt ha de lärt sig, på sista tiden också att flyga som fåglarna under himmelen, men den gåvan använda de nu till sitt eget fördärv. Hur länge tänker Du låta dem hållas?

Herren: Jag har skapat många världar, men alla äro icke lika. På andra stjärnor i det oändliga rummet är det annorlunda. Men det har, som du väl vet, behagat mig att göra ett särskilt försök på detta världsklot. En gång i tidernas morgon blev du en fallen ängel och avföll för att i stället verka i det ondas tjänst.

Satan: Det är sant. Men ingenting sker ju mot Din allsmäktiga vilja. Varför tillstodde Du detta? Jag blev ju icke Din fiende utan blott en ärlig motståndare. Kanske vågar jag kalla mig Din medhjälpare?

Herren: Alla skapade väsen äro mina medhjälpare, också du och även människorna. Då jag skapade dem, lät jag var och en bli en avbild icke blott av mig själv utan även av dig: ett dubbelväsen på gott och ont.

Satan: Så har Du i Din vishet låtit människorna kämpa vår kamp inom sig själva och med varandra.

Herren: Men vad anser du då vara meningen med det hela?

Satan: Det tillkommer icke mig att anse något om Dina avsikter, o Herre. Jag är ju endast Ditt redskap. Men människorna själva upphöra aldrig att förgäves grubbla över denna deras tillvaros största gåta.

Herren: Ja; människorna har jag gett en del att tänka på och grubbla över. Jag har låtit dem förstå allt utom målet för deras liv på jorden. Jag har inte låtit dem finna något för alla gemensamt svar på frågorna: varifrån, varthän och varför. Det få de efter bästa förmåga söka reda på själva. Om de icke lyckas finna svaret, får det komma som en överraskning åt var och en, sedan de ha upphört att leva. En och annan har dock lyckats komma gätans lösning på spåren utan att nå full visshet. Filosofer och skaldar, som stå mig särskilt nära, mena, att det goda icke kan finnas till och vinna seger utan en ständigt kamp med det onda, liksom ljusets strålgans endast kan gör sig gällande mot en mörk bakgrund. All rörelse eller utveckling, som människorna kalla det, skulle eljes vara omöjlig. Striden mellan dig och mig i jordevarelsernas värld är det historiska livets drivande kraft. Eljes skulle allt stå stilla och bli utan innehåll och mening.

Satan: Jag, Satan, är sålunda oumbärlig i Din moraliska världsordning?

Ett samtal

Herren: Ja. Är du inte nöjd med din ställning i världen, så som Jag ordnat det?

Satan: Jag har varit det men är det icke längre. Det är någonting i den nuvarande världens ordning, som jag icke kan fördraga. Vår gemensamma avbild, människan, har åter blivit det vilddjur, varifrån hon tror sig härstamma. Och det var väl från början varken Din eller min mening. Det onda, som nu härskar, är som ett dödande gift: om det ges i utspädd form, kan det gagna det hela, men för starka doser medföra döden. Det ser ut som om människorna ha förgiftats till döds av sin egen syndfullhet. Deras uselhet har urartat till skurkaktighet och förstörelselusta. Halva mänskligheten försmäktar av ständig hunger, och de övriga, som ha blivit övermätta av denna världens goda, slå ihjäl varandra. Allt vad de ha samlat ihop av guld ödsas bort till mordredskap.

Herren: Jag tycker du borde vara nöjd med vad som nu sker på jorden. Du är ju betrodd och ansedd, ja rent av omtyckt och så världsberömd och folkkär, besjungen i stora skalders verk. Du är en ganska hygglig Fan. Kärt barn har många namn, heter det bland människorna. Du är i var mans mun dagligen och stundligen. Även kvinnorna och till och med deras barn ha villigt lärt sig att varenda dag åkalla dig och följa villigt dina råd. Har du inte längre ditt dryga ansvar och din andel i deras ondska, menar du?

Satan: Det kan jag ju inte helt förneka inför Dig. Men deras hätska elakhet, deras lumpenhet, förföljelsemani och skamlöshet överträffar allt, vad jag själv har kunnat föreställa mig. De ha blivit mera djävulska än Djävulen själv. Ett förvildat anhang av politiker och statsmän hetsar folken mot varandra. Då de föra krig och döda millioner, ropa de till himlen, kalla sig gudsbeläten, sjunga psalmer och bönfalla om gudomligt bistånd i sitt blodbestänkta hantverk, och de inbilla sig då lyda rättfärdighetens bud. Och allt detta göra de i Ditt namn.

Herren: I mitt namn, säger du? Tro människorna fortfarande på mig?

Satan: En del av dem men inte alla. För övrigt tro de varken på dig eller mig. De ha velat avskaffa oss båda, men vi verka i det fördolda, och de åkalla oss av gammal vana. — Du kan själv få höra ett vittnesbörd från en av dem. Jag har tagit med mig en helt ung man, som lidit och dött, därför att han inte trott och gjort det, som en tyrannisk härskare befallt honom att tro och göra. — Träd fram inför din Skapare, du Anthropos!

Herren: Se Anthropos och Satan, tvillingbarn av jord och himmel! Säg mig, Anthropos, du stackars människa i bojor, finns det något kvar på jorden av mänsklig storhet?

Anthropos: Av sådant har jag sett rätt föga vid mina unga år. Men jag vet ändå, att det finns människor, som ha bevarat gudsbelätet eller åtminstone en del av detta. På min korta vandring genom livet har jag lärt en del av dem och försökt, så gott jag har kunnat med mina svaga krafter, att förvalta det lilla pund av mänsklighet, som jag har fått i arv och gåva. Men det är väl inte så mycket att komma med inför den högste Domaren.

Herren: Jo, det är nog.

Anthropos: Jag har fått lida oförskyllt för andra människor och tagit på mig deras skuld och inte fordrat något i gengäld. För detta har jag kastats i fängelse och står nu här förklamad i tunga bojor som en farlig brottsling.

Herren: Då har du fullgjort allt, vad Jag kan fordra av dig. Du har ingenting att klaga över. Jag har ingenting att förbrå dig. Det kom för icke längesedan ett annat sändebud från Jorden, och det klagade: "Det är synd om människorna". Men det är icke synd om dem, och de ha ingenting att beklaga sig över; de äro själva skulden till sitt lidande. Efter vad jag nyss har hört av din följeslagare här från jorden, ha de förlorat tron på det, som icke synes, men som finns ändock. Och denna tro blev för dem länge en tröst

i lidandet. Men dessa kortsynta varelser ville också se, förrän de trodde. Med sin tankes flykt och sina instrument, som gjorde ögats synvidd längre, blev deras blick långt snabbare än strålarna från solens ljus, och de ha nått ända fram till mina världars längst bort belägna utmål; och tankens föreställning inuti en mänsklig hjärna rymmer hela makrokosmos. Och de högsta toppar, som ifrån jorden sträcka sig mot himlen, dess innandöme, havens lägsta djup ha de sökt nå. I luften flyga de långt snabbare än fåglarna.

Satan: Du vet väl, Herre, också, att de på sistone ha gjort upp planer att genom rymden nå fram till andra fjärran världsklot. Det går väl an, om de besöka månen; där finns ju intet levande. Jag tycker det vore lämpligt, att de allra dumaste flyttades dit från jorden och aldrig komme tillbaka. Då bleve denna kalla himlakropp en mänsklighetens kyrkogård och gjorde i så fall åtminstone någon nytta.

Herren: Det hinna de nog aldrig sätta i verket. Dessförinnan ha de säkert i sin förryckta klokskap hittat på ett annat bättre sätt för självmord. Det synes emellertid, som om de tänkte leva kvar ännu en tid, och de bättre av dem samla sig för att tränga in i det oändligt lilla: mikrokosmos, atomernas planetsystem, ja in i cellens kärna, där de krafter verka, som leda människornas handlingar och länka deras öden. På den vägen finns det möjlighet att gestalta ett ädlare människosläkte. Detta var mitt sista hopp, och vetenskapen svek mig inte i sin strävan att förverkliga detta. En vändning till det bättre har synts möjlig, men ondskan hotar även detta så till synes fasta hålverk med ett dräpslag. Men de kloka släppas inte fram till makten. De sämre av dem ha med sina skarpa huvuden funnit på ett medel att med hjälp av mikrokosmos minsta del, atomen, förinta den del av makrokosmos, där de själva bo. Men i all sin förvetenhet ha de endast lyckats fatta en oändligt liten del av helheten och alltets harmoni.

Satan: Tag då Din hand ifrån dem! Låt hela packet förgås i sin egen träck! Tänk om de i alla fall skulle lyckas nå andra himlakroppar och smitta ned dem med sin ondska. Vad tjänar det till, att de längre fortsätta sitt avskyvärda leverne?

Herren: Hur menar du, att detta ska gå till?

Satan: Du har, o Herre, allteftersom jordklotet svalnat, låtit högre liv långsamt växa fram ur lägre livsformer. Varför inte förgöra hela människosläktet och låta detta förlopp begynna omigen från början? Det lyster mig att se, om utfallet blir annorlunda.

Anthropos: Ska människorna nu trots allt gå miste om Din barmhärtighet, min Skapare?

Herren: Misskund med en våldsman är obarmhärtighet emot hans offer. Barmhärtigheten fordrar inte, att man ska fördraga det i roten onda. Humanitet förpliktar icke till att vara efterlåten mot en skurk.

Satan: Människorna böja sig så gärna för ett välde, som gör gällande, att makt är rätt, det må nu vara många eller blott en enda, som fjättrar dem i bojor.

Herren: Men hur är det med dig själv? Du har väl också slagit de stackars människorna i bojor.

Satan: Den makten har jag fått förlängesedan av Dig, Herre. Jag hörde fördom Ditt rike till.

Herren: Ja, det är sant. Men då jag gav dig denna roll att spela i mitt stora drama om att verkliggöra min fagra dröm om någonting, som är men också icke är av denna världen, så var det icke meningen att skapa ett ondskans oinskränkta herravälde utöver alla mått och gränser. Skeppet betvingar havets höga vågsvall med sin egen kraft och trotsar stormens anlopp. Men den, som måste bruka all sin kraft för att nå fram till målet i ett trask av smuts och skam, han sjunker snart till botten. Det värsta av allt mänskligt ont är den gemena elakhetens dy och hatets fördömda nidningsverk. Min avsikt var i stället endast, att det onda skulle vara en måttlig motvikt till det goda.

Ett samtal

Satan: Det har jag också ansett om den arbetsböda, som Du har lagt på mig, och därför vill jag inte längre stå till ansvar för det skräckens onda välde, som nu råder på denna arma jord, där människorna ha överträffat mig i hat och ondska. De kalla mig för "Lögnens Furste", men jag har knappast kunnat föreställa mig gemnare och värre lögnare än människorna själva. Jag har spelat min roll med öppna kort inför en värld, som vill bedragas. De ha blivit herrar i eget hus och hetsa miljoner människoliv i dödens armar för en lögn. De kalla ärelöshet ära och massmord för hedersamt. Jag kan inte längre trivas bland detta slödder. En skara galningar kan rycka till sig maktens skarpa svärd och sedan välja en annan galning till sin hövding. Vad har jag här att göra längre under detta nidingsvälde?

Herren: Jag håller med dig. Jag själv skulle bli en fåvitsk narr i deras ögon, om jag låte dem få leva mycket längre till.

Anthropos: Vad hör jag? Ska vårt människosläkte helt och hållet plånas ut? Är människan en spärr i hjulet på Ditt stora urverk, Herre? Jag har den fasta tron, att kärlek och barmhärtighet är hela skapelsens förblivande och fasta urgrund. Förgör Du oss, förgås ju en del utav Dig själv på samma gång.

Herren: Mitt väsens innehåll är gränslöst och oändligt liksom evigheten själv. Mitt rike är av världar fullt. Om jorden försvinner, så betyder detta i det stora hela ganska litet. Nya världar födas, och solar slockna, solar flamma upp i evig växling; ingen mer än Jag vet, vad som har hänt på alla dessa världsklot. Jordens förutbestämda öde är att brinna upp i solen eller bli en köldklump. Om nu detta sker förr eller senare, betyder det i min världsplan ingenting. Och varför skulle de, som bo och kräla på denna lilla världskropp vara något särskilt undantag. Varför skulle deras jordevandring utgöra varats yttersta och enda slutmål?

Anthropos: Men detta liv på jorden har väl ändå tänd gnistor, som ha flam-

mat upp uti en helig eld, som är vårt människosläktes omistelige arvedel och som väl aldrig helt kan släckas. Till och med Satan har i djupet av sitt inre en liten gnista kvar av denna eld, men den har aldrig tänd en ljusets låga, fast dess för-täckta glöd ännu icke har alldeles förkol-nat. Människorna ha också skapat sig en annan värld i känsla av sin egen ofull-komlighet och drivna av sin djupa nöd: det är religionens, konstens, vetenskapens och sedelagens rike. Dit ha de flytt undan till en fristad, och den är för dem den enda sanna verkligheten. Vad ska då ske med det, som vi ha lämnat efter oss trots allt? Ska inget öra mer få lyssna till Bee-thovens musik och inget öga skåda Rem-brandts tavlor?

Herren: Anthropos, du goda människa, kan vara lugn. Allt detta är mina bästa gåvor till de stackars jordevarelserna, och dem kan jag återfordra och ge åt andra. Bland de myriader stjärnor, som du ser på himlens fäste, finns oräkneliga världsklot så långt borta, att mänsklig tanke knappt kan fatta deras avstånd, och många av dem passa rätt väl som hem för jordevarelser. Ty liksom de ämnen, som jag har gjort mitt stora bygge av i rymden, äro desamma överallt, så äro de högsta av alla varelser av samma skapnad som jordens människor.

Satan: Ack, låt mig då få komma dit!

Herren: Kanhända.

Anthropos: Och om jag då får följa med, så får jag också kasta av mig mina tunga bojor och vara människa fast i en annan fullkomligare värld. Där kan jag lyfta min blick mot andra stjärnehimlar, och jag litar på att Skaparen, som har all makt i detta vida världssallt, också ska ordna allt för mig.

Herren: Men ännu är ej allt fullkomnat. Mitt tålomod är ännu icke slut. De stackars gudsbelätana på jorden ska få en tid ännu att lyfta sina blickar mot stjärnorna och deras Herre. Du, Satan, vänd åter till Ditt värv! Hav tålomod med människorna ännu en tid som Jag! Men kom igen, när din och deras tid är ute!

TSUNAMI

JÄTTELIKA HAVSVÅGOR, SOM KAN DÖDA

■ Kalla det inte för en tidvattensvåg, ty det har ingenting med tidvatten att göra.

Den kallas tsunami och kan slå hela städer i bitar. Tsunami är ett japanskt ord och är det riktiga namnet på de mäktiga havsvågor som skapas av störningar under vattenytan.

Jordskalv eller vulkanutbrott kan skapa tsunami, och fenomenet förekommer mest i Stilla havet, där ju jordskalvsfaran är stor runt kusterna. En tsunami kan komma vältrande i nästan ofattbar fart — upp till över 900 km/t ute på öppna havet — och när den når land kan den vara över trettio meter hög.

Förr i världen kunde den nå kusten utan förvarning. Den tsunami som skapades av att vulkanen Krakatoa flög i luften år 1883 dödade mer än 36 000 människor i Ostindien. En tsunami 1896 dödade över 27 000 människor i Japan, och en tsunami år 1933 tog 1 000 liv.

Hawaiiöarna ute i Stilla havet har drabbats av många tsunami. En tsunami år 1961 orsakades av en jordbävning i Chile. Den tsunamin utplånade affärskvarteren i Hilo, ön Hawaiis huvudstad, dödade 61 människor och förorsakade skador för 135 miljoner kr. Därpå fortsatte den till Japan, där den dödade ytterligare 130 människor och orsakade skador för över 500 miljoner kr.

En tsunami i april 1946, som började vid Aleuterna, drabbade Hawaiiöarna med vågor som nådde en höjd av sjutton meter. Den dödade 159 människor, den värsta naturkatastrofen i Hawaiis historia. Den var historisk också på annat sätt: den var den sista tsunami som direkt överraskade Hawaii. Det förvarningssystem som då upprättades har sedan dess alltmer förbättrats.

Fortsätt

AMERIKANSKA ASTRONAUTER ATTACKERADE I RYMDEN? K.P. 9-10 72

Har UFO-farkoster attackerat amerikanska månfarare?

Nej, säger vetenskapsmännen. Det är bara larv!

Ja, säger de tefatsövertygade. Flera exempel finns.

Också svenske tefatsexperten K Gösta Rehn är inne på linjen, att flygande tefat har opererat i närheten av bemannade rymdfarkoster.

■ Under Gemeni 4:s färd runt jorden 1965 såg de amerikanska astronauterna mystiska rymdfarkoster.

■ Apollo 8 attackerades av två UFO-skepp under sin klassiska tripp runt månen 1968.

Påstår alltså de tefatstroende . . .

Som vanligt står uppgift mot uppgift i de här sammanhangen. Under Apollo 8-turen vid jultiden 1968 skulle alltså i två omgångar fiendliga UFO-skepp allvarligt ha "stört" den amerikanska månraketen.

Rehn citerar i sin bok Tefaten är här! en läcka i amerikanska säkerhetstjänsten. Enligt läckan skulle följande ha timat där ute i rymden:

■ Ett tag under färden flög de tre astronauterna Borman, Lovell och Anders parallellt med en diskusformad UFO-farkost.

Motorn fungerade inte

■ Plötsligt sattes Apollo 8:s styr- och navigationsinstrument ur spel. Raketmotorn fungerade inte. Apollo 8 "attackerades" av outhärdligt ultraljud och bländande ljus.

■ Kontakterna bröts med Houston.

UFO-farkosten försvann och radiokontakten med jorden kunde återupprättas. Men friden var kortvarig. Nu kom ett ännu större UFO fram från ingestans. "Vågor av hetta och ljus träffade Apollo."

Astronauterna själva — ja, de drabbades ömsom av migrän, ömsom av andnöd, minnesförlust, smärtor, hallucinationer.

Efter elva minuters förmilig terror mot Apollo-besättningen försvann UFO-skeppet.

Enligt den anonyma läckan skulle, naturligtvis, de tre astronauterna ha lovat att inte yppa en bokstav om det inträffade. Därmed kan heller ingenting bevisas — varken för eller emot.

K Gösta Rehn har sin egen kommentar:

— Om historien är sann (och varför inte?) kan man undra om inte en UFO var med i spelet vid olyckan med Apollo 13, då en servicedel brändes ut, eller vid olyckan med So-

juz 11 1971, då de tre ryska kosmonauterna plötsligt avled i sin kapsel.

Men det är inte bara Apollo 8-färden som spökar i UFO-sammanhang. Ännu tidigare, under Gemini 4-turen 1965, både såg och fotograferade US-astronauterna märkliga saker.

Astronauten McDivitt:

— Såg just en satellit, mycket högt. . . fick syn på den precis som en stjärna från marken, när man ser den passera långt, långt borta.

— När jag såg denna satellit passera hade vi den direkt över oss. Den såg ut som den gick från vänster till höger. . . tillbaka mot vänster, så den måste ha gått från söder till norr.

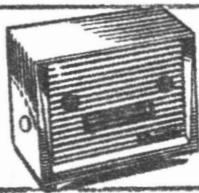
Rehn tror inte att det var någon satellit. Det måste ha rört sig om en UFO-farkost!

Under Gemini 7-färden senare kunde astronauten Frank Borman rapportera:

— Jag sa, att vi har en bogey, en underlig sak (slang) precis åt k! 10.

Vi ser också en booster, ett raketsteg, på motsatta sidan med en massa partiklar. . . De har passerat nu och går i bana kring polen.

Vad var det han såg? Delar av tidigare uppsända raketsteg, sannolikt. Men det biter inte på de riktigt övertygade UFO-logerna. Vilket man ju kunde ha räknat med.

UFO rapporter

"Hoppande grodor" — flygande tefat?

-- De var sexkantiga och rörde sig i sick-sack. De hoppade upp och ner på ett sätt som är omöjligt för flygplan. De lyste med ett rött sken och gav ifrån sig violetta ljusblixtar när de rörde sig, berättar Aspehult.

Varken Kiruna geofysiska observatorium, Esrange eller

Kiruna flygplats hade någon verksamhet i luften under den tid observationerna gjordes.

I Bönträsk, fem mil norr om Överkalix, sågs sex underliga flygande föremål mitt på dagen i onsdags. Ingenjör Halvdan Persson såg tillsammans med sin mor föremålen.

LULEÅ (TT) Oidentifierade flygande föremål har återigen observerats över Norrbotten. I tisdags sågs fyra, lysande föremål som "hoppande grodor" över Kiruna. Liknande observationer gjorde i Ullatti, omkring sex mil öster om Gällivare.

Bror Aspehult med familj såg föremålen över Kiruna.

-- De såg ut som små lilleputtplan av drakentyp. Jag uppskattar avståndet till dem till omkring 800 m. Inget motorljud hördes, bara ett väldigt sus när de passerade. Föremålen flög först i formation för att sedan dela sig i tre och tre, berättar ingenjör Persson. Någon flygverksamhet förekom inte i trakten under onsdagen.

U F O Objekt

Över

VELLINGE.

Söndagen den 5/11 1972 såg två Vellingebor ett starkt gult lysande föremål under tre minuter. Klockan 21,03 sågs fenomenet komma från väster. Det försvann flera gånger, liksom upplöstes för att åter bli synligt en bit ifrån. Ibland stillastående då också ljusstyrkan varierade, från svagt till mycket starkt. Plötsligt rusade det iväg efterlämnande ett rödaktigt glorialiknande sken. Personerna ifråga har hört mycket om dessa fenomen, men aldrig trott på dess existens, varför rapporten meddelades mig under stor upphetsning av att ej bli trodd.

Red S Svensson

Är det sanning?

Och testar man K Gösta Rehn riktigt hårt säger han också:

— Jag kan naturligtvis inte garantera de här uppgifternas pålitlighet. Men de kan vara sanna — därför har jag tagit med dem i min bok.

Nasa tiger

Enligt Rehn har också NASA — den amerikanska rymdflugstyrelsen — satt i system att tysta ner obehagliga tefatsrapporter från amerikanska månförare. En uppgift som i sin tur svenska forskare, knutna till NASA förnekar och rent av skriktar åt.

Tsunami...

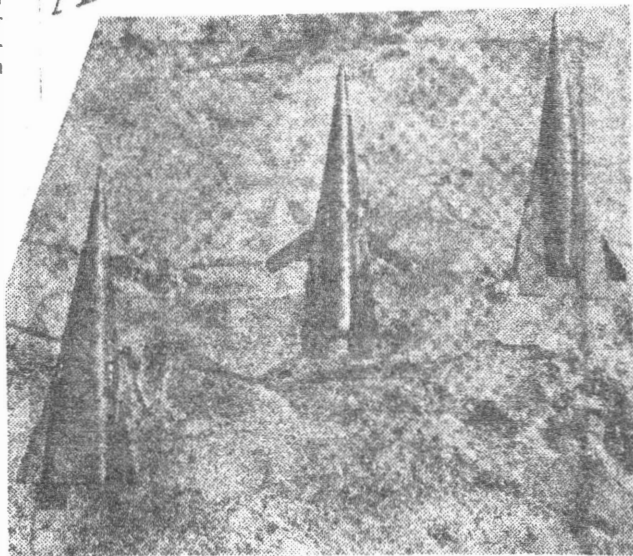
■ Man planerar nu en internationell tsunamicentral vid Hawaiis universitet. Den kommer att förbättra förvarningssystemet genom samarbete över gränserna. Det medför att varningar snabbare kan utfärdas.

Denna institution, vars Stilla havssystem sköts av Honolulu-observatoriet, har utvecklat ett förvarningsprogram som syftar till att låta larmet gå bland människorna i kustområdena. Detta innefattar att man i sin tjänst tar civilförsvar, den lokala polisen, sheriffer och andra myndigheter.

Varningssystemet bygger huvudsakligen på snabba rapporter om jordskalv, storlek och läge.

Sedan jordskalvets storlek och epicentrum fastslagits inforrar observatoriet rapporter om förändringar av vattenståndet från tidvattensstationer.

Bättre chans för ASTRONAUTEN

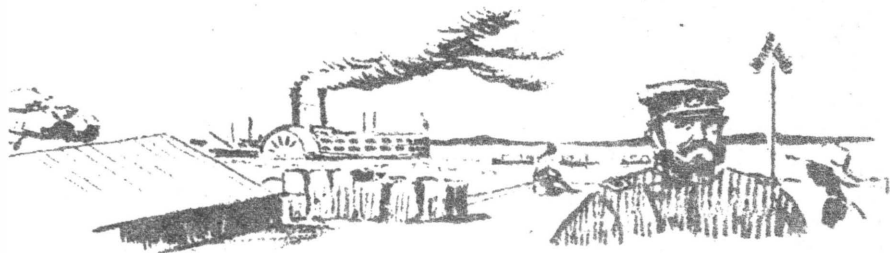

Dessa tre utformningar av framtida rymdkapslar, som skall kunna återvända från rymden och landa på vanliga flygfält var som helst på jorden, utprovas ju av Lockheed för amerikanska flygvapnets räkning.

Än så länge är astronauter som återvänder till jorden inte i stånd att göra några större avvikelser från det på förhand uppgjorda programmet — och gör de det är det vanligtvis därför att något har gått på tok.

För det framtida rymdflyget arbetar därför Lockheeds tekniker på rymdkapslar utformade så att de kan manövreras oberoende av markstationerna, ta sig ner genom atmosfären och landa där man finner det lämpligast.

Ingen kom tillbaka

Vad hände hjulångaren »Iron Mountain» som seglade nedför Mississippin från Vicksburg, rundade en flodkrök och försvann i fullt dagsljus?... eller den armé som marscherade längs vägen och spårlöst försvann... vart tog de vägen?

Den siste stuveriarbetaren hade lämnat »Iron Mountain». Lasten av bomull och melass fanns väl ombord. Två långa tjut från ångvisslan och »Iron Mountain» gled ut i floden denna vackra junimorgon 1872. Några ögonblick senare hade hon försvunnit bakom flodkröken med en rad flottor lastade med bomullsbalar på släp efter sig.

Vad som hände fartyget sedan det försvann ur sikte kommer antagligen aldrig någon att få veta. Vad än hennes öde blev, så måste det ha kommit blixtnabbt och, får man hoppas, barmhärtigt.

Det första tecknet på att någonting var galet kom ett par timmar senare, då en annan hjulångare »Iroquois Chief» fick slå full back och gira mot stranden för att undgå att kollidera med en rad flottor som kom drivande med floden. Sådana saker hände då och då, bogserlinorna var inte av samma kvalitet som våra dagars. Besättningen på »Iroquois Chief» anade alltså inte oråd utan bärgade flottarna och tog dem långsides, medan man väntade på att »Iron Mountain» skulle komma.

Medan de väntade upptäckte en besättningsman på »Iroquois Chief» något underligt. Bogserlinan hade inte slitits av – den hade huggits av! I ett enda snitt som var alldeles färskt. Hugga av bogserlinan! Sådant gjordes bara när ett fartyg befann sig i största fara...

»Iron Mountain» syntes aldrig mer till. Om det hade fattat eld hade andra fartyg sett det. Om det hade gått på grund eller sjunkit skulle tunnorna med melass och alla bomullsbalar som stuvats på hennes däck över-svämmat floden. Om ångmaskinerna hade exploderat skulle massor av människor ha uppfattat katastrofen. Men ingen hade sett någonting, ingen hade hört någonting. Trots att floden vimlade av båtar just på detta avsnitt!

»Iron Mountain» en jätte till hjulångare 55 meter lång, 11 meter bred och med utrymmen för 55 passagerare förutom last och besättning seglade rakt in i förgängelsen – utan minsta spår.

Den 14 december 1928 gjorde man allt klart för avgång ombord på det danska skolfartyget »København» i Montevideo. Man väntade bara på att de femtio unga sjökadetterna skulle komma från en ceremoni på det danska konsulatet i staden. Det skulle bli kadetternas sista skolresa. När de kom tillbaka till Danmark var deras utbildning fullbordad.

Framtiden såg ljus ut för pojkarna, men barmhärtigt nog var den hemska sanningen dold för dem – deras framtid skulle bara bestå i ytterligare några få timmar.

Strax före klockan 12 på dagen kom kadetterna sjungande tillbaka till sitt fartyg och det gled sakta ut ur hamnen, förbi några fiskebåtar... och försvann. Inkommande skepp som borde ha siktat henne, hade varken sett »København» eller minsta spår efter henne. »København» var och förblev borta och ingen har den minsta aning om hur.

Historien kan uppräknas många fall av försvunna militärtrupper. 650 franska kolonialsoldater var på marsch mot Saigon i Indokina år 1858. De gick längs vägen över öppen mark bara 25 kilometer från staden då de försvann totalt, precis som om de utraderats från jordytan.

Moderna militärdokument berättar om ett mysterium lika förvånande som de vi just nämnt. Japanerna erövrade Nanking den 10 december 1939. Centrala Kina var en lamslagen gigant, hjälplös mot sina ettrigt attackerande fiender. Det var därför viktigt att vinna så mycket tid som möjligt genom att försöka hindra japanernas framryckning och därför stationerade översten Li Fu Sien sina trupper i kuperad terräng utanför Nanking.

Två timmar senare svarade truppstyrkan inte på radioanrop. Efterspänningar visade, att de lämnat sitt läger. Gevären stod uppställda utanför tälten, och små eldar visade att man just hållit på med matlagningen. Men inte en enda soldat fanns att se. De kunde inte ha deserterat allihop över det öppna landskapet utan att bli upptäckta. Japanska dokument innehåller ingenting som tyder på att soldaterna skulle ha tagits till fånga. Och inte en enda av de 2.998 männen har syntts till sedan denna ödesdigra dag!

Om någon bad mig berätta om det underligaste fall av försvinnande jag känner till, så skulle jag utan tvekan referera till katastrofen med det tvåmotoriga marinflygplan som med 32 personer ombord störtade på Tahomhaglaciären år 1947. Två dagar efter kraschen hittade man planet. Det fanns mer än nog av bevis för att ingen av de ombordvarande kunde ha överlevt den fruktansvärda sammanstötningen en »front-mot-front-kollision» i full fart. Men var fanns de 32 människorna? En belöning på 25.000 kronor sattes upp för den som kunde återfinna kropparna. Men ingen har någonsin sett ett spår av dem.

God
Jul.

Önskar

TELLUSREDAKTIONEN!